

Лист Леона Дегреля Римському Папі

Написано в засланні 20-го травня 1979 року

Його Святості Папі Іоанну-Павлу II.

Місто Ватикан.

Святий Отче, моє ім'я - Леон Дегрель.

Я був головою бельгійських рексистів перед Другою світовою війною. Під час Другої світової війни командував бельгійськими добровольцями на Східному фронті, воював у 28-й Валлонській дивізії військ СС. Звичайно, не для всіх це являтиме рекомендацію. Однак, я католик, як і Ви, і тому вважаю, що у мене є право написати Вам як братові у вірі.

Мене стривожило повідомлення в пресі про те, що під час Вашого майбутнього візиту до Польщі з 2-го по 12-е червня 1979 Ви збираєтеся відслужити спільну месу з усіма польськими єпископами в колишньому концтаборі в Освенцім. Дозвольте мені перш за все заявити, що я знаходжу дуже повчальним молитися за мертвих, ким би вони не були і де б то не було, навіть біля новісіньких печей крематорію з бездоганної вогнетривкої цегли.

Проте, мене терзають деякі побоювання. Те, що Ви - поляк і патріот своєї батьківщини, постійно підкреслюється Вашими вчинками на посаді первосвященника. Це по-людськи зрозуміло. У юності Ви були залучені до важкого військового протистояння. Але якщо старі образи справили на Вас занадто сильне враження, то тепер, ставши Папою, Ви можете піддатися спокусі взяти участь у мирських суперечках, на які історією пролито ще недостатньо світла.

Наприклад, яку відповідальність несе кожна з воюючих сторін за розв'язання Другої світової війни? Яку роль відіграли певні підбурювачі? Всім відомо, що Ваш тодішній прем'єр-міністр, полковник Бек, був вельми неоднозначною особистістю. Чи достатньо врівноважено він діяв в 1939 р.? Чи не відкинув він тоді з надмірною пихатістю можливість досягнення компромісу із німецький урядом?

Що було потім? Чи справді війна відбувалася саме так, як її малюють? Які помилки і навіть злочини були здійснені з обох сторін? Чи завжди об'єктивно оцінювалися мети, до яких вони прагнули? Можливо, доктрина противника була представлена в спотвореному вигляді - або через брак належної уваги, або навмисно - на вимогу пропаганди. Противнику могли приписати плани та вчинення дій, реальність яких ніколи не була підтверджена фактами.

Церква завжди була краще поінформованою за будь-кого. Проте, ось вже дві тисячі років вона веде дуже обачливу політику і остерігається займати необмірковані позиції. Вона береться судити тільки на підставі свідчень, причому спокійно і після того, як час остудить запал пристрастей і відокремить зерна від полови.

Зокрема, надзвичайна стриманість відрізняла її під час Другої світової війни. Вона всіляко прагнула не поширювати фантастичні вигадки, що панували в той час. Перебуваючи на рідній землі, Святий Отець, і особливо в Освенцімі, де на Вас, можливо, нахлинуть уривчасті спогади з минулого, що вже стали символами сліпої віри, чи будете Ви тільки молитися?

Більше за все боюся, що Ваші молитви і просто сам факт Вашої присутності в такому місці можуть бути негайно позбавлені їх глибинного сенсу і використані безпринципними пропагандистами як димова завіса для розв'язання нової кампанії ненависті під Вашим прикриттям. Подібні кампанії засновані на брехні і вже більше чверті століття отруюють саме поняття Освенціма.

Отже, підкреслюю, - на брехні. Міф про масові знищення в Освенцімі спричинив колективний психоз, який через неконтрольовані чутки оголомшив багатьох ув'язнених часів Другої світової війни. Починаючи з 1945 року ці вигадки заповнили весь світ. Сотні брехливих тверджень були повторені в тисячах книг з усе зростаючою злісною люттю. Вони відтворені у кольорі в апокаліптичних фільмах, що викликають обурення галтуванням не тільки правди, але й здорового глузду, елементарної арифметики і самих фактів.

Я чув, Святий Отець, що під час війни Ви билися в Опорі і піддавалися всім небезпекам військового часу. Кажуть також, що Ви були ув'язненим в Освенцімі. Як і багато інших Ви вийшли звідти цілим і неушкодженим і навіть стали Папою Римським - Папою, який, вочевидь, не надто часто нюхав газ "Циклон Б"! Оскільки Ви особисто були там, то повинні знати краще за будь кого, що масових отруєнь мільйонів людей в газових камерах не було і бути не могло. Фанатики-пропагандисти часто звертаються до теми колективних вбивств, але Ви були очевидцем - то чи бачили Ви самі хоча б єдиний випадок подібного масового знищення?

Звичайно, люди в Освенцімі страждали – втім, в інших місцях люди страждали не менше. Усі війни жорстокі. Сотні тисяч жінок і дітей були перетворені на порох за безпосереднім наказом Об'єднаного командування союзників в Дрездені й Гамбурзі, Хіросімі й Нагасакі. Їх кількість не менше числа тих, хто мучився і помер у концтаборах Третього Рейху. (З усіх ув'язнених 25% були політичними і учасниками Опору, а 75% становили саботажники, статеві збоченці і звичайні карні злочинці).

Багато хто загинув від виснаження. Падіння моралі добивало слабких духом. Жорстоке поводження деяких охоронців, неминуче у будь-якій тюремній системі, ще більше посилювало гіркоту від неможливості ні хвилини побути самому там, де було битком набито стільки народу. Деякі охоронці були німцями, але частіше це були не німці, а "капо" й інші ув'язнені, які катували своїх же земляків. Крім того, деякі збоченці винаходили в таборах нові способи знищення людей, тортури, страшні примхи і дисциплінарні вбивства.

Незважаючи на все вищесказане, Голгофа могла б закінчитися для більшості ув'язнених радістю довгоочікуваного дня повернення до світу, якби не катастрофічні епідемії, наприклад, тиф, який забрав багато тисяч життів в останні місяці війни. Втрати від епідемій були в багато разів збільшені через божевільні бомбардування, які перерізали дороги та залізничні лінії і відправляли прямо на дно судна з біженцями, як це трапилося в Любеку. Ці нальоти знищили мережі електропередач, водогони та резервуари, відрізали системи життєзабезпечення, викликали всюди голод і зробили плачевним перевезення евакуйованих.

Дві треті ув'язнених, померлих під час Другої світової війни, загинули саме у цей час, ставши жертвами тифу, дизентерії, голоду і нескінченних затримок у зруйнованих мережах постачання. Це підтверджено офіційними даними. Наприклад, у Дахау, згідно з відомостями Міжнародної комісії 54 ув'язнених померли в січні 1944 р. і 101 - у лютому 1944 р. А в 1945 р. 2888 осіб померли в січні і 3977 - в лютому! З усіх 25613 ув'язнених, які померли в цьому таборі в 1940-1945 рр., 19296 загинули під час останніх семи місяців! У той час повітряний тероризм союзників вже не переслідував жодної військової мети, тому що їхня перемога була забезпечена на початку 1945 р. Жахи останніх нальотів не були потрібні з жодної військової причини.

Якби не дике божевілля цих ударів наосліп, то тисячі ув'язнених вижили б, а не перетворилися на похмури експонати Освенціму в квітні-травні 1945 р. Як хмари мух летять на падло, так натовпи представників преси та телебачення жадібно оточили ці експонати, клацаючи фотоапаратами і камерами. Тіла знімали в різних ракурсах, і ця сенсаційна інформація, безсумнівно, представляла собою комерційну цінність. Пізніше ці наочні документи ретушувалися, накладалися один на інший, спотворювалися і підроблялися, щоб довести цей кошмар до досконалості і викликати ще більшу ненависть.

Ці інформаційні "художники" могли б з таким же успіхом зняти кілометри плівки з тілами німецьких жінок і дітей, тільки число їх було в сотні разів більше. Вони померли точно так само: від голоду та холоду - або були розстріляні в таких

же замерзлих вагонах і на тих же политих кров'ю дорогах. Але точно так само, як це сталося з фотографіями страшного руйнування німецьких міст, під розвалинами яких були живцем поховані шістсот тисяч осіб, було зроблено все, щоб ці знімки не стали відомі ... Правда полягає в тому, що в 1945 р. тиф, дизентерія, голод і незліченні нальоти неконтрольованих ВПС вражали і іноземних ув'язнених, і громадян Третього Рейху без розбору. Це нагадувало жах кінця світу.

Щодо іншого, Святий Отець, то ось вже багато років голосно звучать твердження про чіткий план геноциду і, зокрема, про нібито винищення мільйонів жидів у газових камерах з примарним газом "Циклон Б" в Освенцімі. Однак, ці твердження не витримують ніякої наукової перевірки. За 30 років не було представлено жодного офіційного документа з доказами.

Неможливо уявити собі й безглуздо стверджувати, що нібито щодня в газових камерах Освенціму можна було знищувати 24000 людей - по 3000 особи за один раз, причому в приміщенні з об'ємом в 400 куб. метрів. Ще менш ймовірно це могло відбуватися в будівлі з площею в 25 кв. метрів і висотою в 1,9 - метра в Бельзеці, де, як стверджується, вбивали по 700-800 чоловік за один раз. 25 кв. метрів - це площа однієї спальні! Чи примудрилися б Ви, Святіший Отче, розмістити у своїй спальні 700-800 чоловік?

700-800 чоловік на 25 кв. метрів відповідає 30 особам на один квадратний метр. Один квадратний метр з висотою в 1,9 м - це розмір телефонної будки! Ви можете собі уявити, Святий Отець, як 30 чоловік втискаються в телефонну будку на площі Св. Петра або у Варшавської Семінарії?

Якби сталося диво і 30 людських тіл, як спаржу, запхали б в акваріум телефонної будки або 800 людям знайшлося місце навколо Вашої похідної постілі, то відразу знадобилося б ще одне диво. Інакше 3000 чоловік - еквівалент особового складу двох полків фантастичним чином запханих у газову камеру Освенціму, або 700-800 чоловік у Бельзеці (по 30 чоловік на один квадратний метр) - негайно загинули б, оскільки задихнулися б від нестачі кисню!

Газ і не потрібен був би! Більшість перестало б дихати ще до того, як заштовхнули би останніх, замкнули двері і пустили газ! "Циклон Б" надійшов би лише до трупів. (Як стверджують, цей газ подавали до камери або через отвір, прорізи, димохід у вигляді гарячого повітря або пари, або запускали уздовж підлоги: вибирайте будь-який варіант).

Проте, як відомо тим, хто цікавиться наукою, "Циклон Б" – липкий і небезпечний у використанні газ, що легко запалюється. Знадобилося б чекати 21 годину перед тим, як перший труп можна було б витягнути з цієї дивовижної камери.

Як нам передавали з великим задоволенням і з тисячею пікантних подробиць, потім можна було б видалити всі золоті зуби і зуби з пломбами, в які завбачливо ховали діаманти! Це повинно було бути зроблено з кожною партією з 6000 нерухомих щелеп (3000 осіб), які стулила смерть, і з 43000 щелеп щодня, якщо

слідувати офіційною статистикою про 24000 вбитих щодня тільки в газових камерах Освенціма!

При всій своїй святості, Святий Отець, Вам теж іноді доводиться терпіти муки у дантиста. Вам коли-небудь рвали зуб? А два зуби? Під час такої операції пацієнт слухається кожного слова хірурга. У того є потужні дзеркала, що висвітлюють щелепи, ідеальні інструменти і пацієнт, який покійно виконує всі вказівки. Скільки ж триває видалення при таких оптимальних умовах? Чверть години? Півгодини?

Згідно з міфом, брудні трупи в Освенцімі лежали просто неба. Треба було з великими труднощами розтиснути закаменілі щелепи, розслабити їх, а потім широко розкрити - і все це за допомогою самих примітивних інструментів. Згідно з офіційними даними, всього лише 8 працівників знімали без освітлення пломби і оглядали не просто одне болюче місце, а цілих дві щелепи. Після цього їм доводилося виривати, розсікати і спустошувати зуби швидше, ніж фахівцю з відмінним обладнанням.

Ваша Святосте, візьміть, будь ласка, олівець. Витрачаючи чверть години на одну щелепу, 8 невтомних працівників могли обробити за годину 16 тіл і 160 за 10-ти годинний робочий день, при цьому не відпочиваючи ні хвилини! Навіть будучи стоматологом-стахановцем і подвоївши швидкість видалення, що фізично неможливо, можна було б довести кількість тіл всього лише до 320! А як же бути з 3000 жидів, яких отруювали за один раз? А як щодо тих днів, коли "Циклоном Б" знищували по 24000 людей? У таких випадках доводилося б мати справу з 48000 щелеп і більше за 760000 зубів щодня. Зупинившись на цифрі 6000000 жидів, яку нескінченно повторює пропаганда (деякі подвоюють або потроюють її), ми прийдемо до того, що ці працівники ще багато років після війни були б завантажені роботою. Одні тільки видалення зубів при 10-годинному робочому дні без перерви зайняли б 1875 повних робочих днів всієї команди!

Однак ці видалення були тільки попередньою формальністю. Виявляється, доводилося також стригти волосся з мільйонів голів. Потім, як голосливо стверджують "історики" Освенціма, були обстежені всі піхви і задні проходи перед відправкою тіл до печей. Це робилося з метою вилучення діамантів і коштовностей, які могли бути там заховані. Святий Отець, Ви можете собі це уявити? 6000000 задніх проходів і 3-4 мільйони піхв, які потрібно ретельно дослідити, в той час як нам не раз пояснювали, що після закінчення масових екзекуцій тіла були покриті екскрементами, менструальною кров'ю і виділеннями. Пальці й руки робітників мусили нишпорити у цих брудних органах, щоб виявити приховане, виймати липкі предмети, мити їх і мити себе 24 000 разів на день для задніх проходів і від 15 до 20000 разів на день для піхв! Це чисте божевілля! Втім, я ще не згадав про додаткову діяльність: "виготовлення добрив і шматків мила", про що, не здригнувшись, пишуть деякі люди на кшталт божевільного професора Полякова.

Передбачається, що всі ці отруєння газом, стрижки волосся, видалення зубів і промацування внутрішніх органів були здійснені з 6000000 жидів, або навіть з 7000000, або - згідно батькові Рікеті - з 15 мільйонами, або - згідно словника Ларусса - з 20 мільйонами (це перевищує число жидів у всьому світі)! Якщо визнати

істинними "офіційні" твердження тих, хто маніпулює історією Освенціма, то вся ця діяльність повинна продовжуватися і до цього дня! Під час Вашої спільної служби, Святіший Отець, у Вас буде можливість відчутти запах газу з камер і спітніти від жару печей Освенціма.

Якби реальну кількість смертей помножити на 10 або 20, то цей обман ще міг би здатися правдоподібним. Утім, щодо отруєння газом 700-800 чоловік у кожній спальні, то ця занадто явна брехня виглядає безглуздою. Тільки незбагненне й неймовірне ідіотство дурнів є поясненням тому, що вдалося придумати так багато нісенітниць, поширити їх, оголосити під гучний барабанний бій, зняти на плівку і, головне, змусити повірити в цей абсурд.

"Я вірю, - хоробро заявляє дехто про геноцид, - усьому, що мені кажуть".

Яке типове визнання!

Коли в Освенцімі будуть служити урочисту месу, всі серця наповняться любов'ю до Бога й людини і візьмуть участь в повторенні жертвопринесення. Хіба можна хоча б на мить уявити собі, Святий Отець, що священник, Папа, вкриває своєю мантиєю шквал дурної ненависті і жахливий обман в ту саму хвилину, коли він підносить свій потир до небес? Ці ненависть і брехня - пряма протилежність зворушливому вченню Христа! Ні! Звичайно, ні! Це просто неймовірно!

У ста кроках від підробленої газової камери Освенціма Ваше послання повинно містити тільки милосердя, братську любов і правду, без якої поваляться будь-які доктрини. Ви збираєтеся в Освенцім, щоб випробувати потрясіння і щоб споглядати одне з місць, де людина страждала найбільше. З часом історія об'єктивно встановить причини цих страждань і осіб, винних у них. Це не можна встановити, вдаючись до вимушених зізнань або до фальшивих показань свідків.

Папа вище таких вчинків. Він ближче за всіх до душ страждальців, котрі духовно піднеслися через свої муки, бо немає чистилища, Голгофи або смерті, які не піднесені.

Жертви, фізичні і душевні муки і страждання викликали небувалий розквіт і піднесення духу в тих людей, чиє життя за звичайних умов було б самим пересічним. Це відбувалося скрізь: на полі бою, де стільки солдатів загинуло в нестерпних стражданнях, у трудових таборах, де безліч людей стали жертвами конфліктів, що поневолили і знищили їх. Так було в Освенцімі, і так було на Східному фронті протягом всієї жертвовної боротьби мільйонів молодих європейців, які з 1941 по 1945 р. протистояли навалі комунізму.

Жорстокість - безсумнівно, невід'ємна риса людської історії. Освенцім, на жаль, не перший і не останній випадок. Це особливо ясно зараз, коли так багато беззахисних жінок і дітей гине в палестинських таборах. Їх рівняє із землею ізраїльська авіація, яка спрямовує закон відплати на невинних людей. Але на їх пам'ять, на жаль, ніколи, мабуть, не буде відслужена спільна меса... Особи, які перебувають при владі, зловживали нею сотні разів. Народи втрачали голову. Не якийсь один конкретний народ, а всі народи. Поряд з мільйонами чистих і безкорисливих сердець, які віддали своє життя за ідеал, в Німеччині, як і всюди,

були мерзотні особистості, винні у неприпустимому насильстві. Але в якій країні їх не було?

У Франції в епоху Французької революції винайшли терор, гільйотину і страту за допомогою утоплення в Луарі. Наполеон не інтернував людей, але він примусом вербував у свою армію сотні тисяч цивільних осіб з окупованих країн, яких посилали на смерть в ім'я його слави. Тільки бельгійців загинуло 51000 чоловік. Тобто більше бельгійців, ніж загинуло під час Першої світової війни або в концтаборах Третього Рейху.

Ближче до нашого часу, в 1944-1945 рр., дехто де Голль керував знищенням десятків тисяч своїх опонентів, яких охрестили "колабораціоністами". Зовсім недавно в Індокитаї і в Алжирі Франція загнала сотні тисяч людей в концтабори, де було чимало садистів. Серед ув'язнених були не тільки повстанці і непокірні, але й заручники, і звичайні мирні жителі, захоплені в полон під час облави. Один французький генерал навіть публічно вихваляв тортури.

Приміром Великобританія, яка бомбила неукріплені міста начебто Копенгагена, страчувала сипаїв, прив'язавши їх до жерл гармат, розгромила бурів і побудувала концтабори в Трансваалі, де тисячі жінок і дітей померли в непередаваних муках. Приміром Черчілль організував мерзенні застрашливі бомбардування мирного населення Рейху, коли люди згорали від фосфорних бомб у власних підвалах, і приблизно двісті тисяч жінок і дітей було знищено за одну ніч у гігантському крематорії Дрездена. Я кажу "приблизно", тому що лише приблизний розрахунок виявився можливим на підставі ваги попелу!

А Сполучені Штати? Хіба не досягли вони своєї могутності завдяки страшному рабству мільйонів негрів, яких таврували як тварин, і завдяки майже поголовному винищенню індіанців, колишніх господарів бажаних земель? У 1945 р. США скинули атомну бомбу на Японію.

Ще вчора серед американських солдатів у В'єтнамі було чимало безперечних катів і мучителів.

А ми ж ще навіть не згадали про десятки мільйонів жертв тиранії в СРСР або про тамтешніх гулагах, які і понині існують. Боюся, ніхто про них не посміє і слова сказати під час Вашого майбутнього візиту в "відреставрований" табір Освенціму, який вже десятиліття вільний від мешканців!

Ніхто не заперечує, що життя в Освенцімі було важким, а іноді і дуже жорстоким. Однак у таборах переможців в 1945 кати і садисти швидко з'явилися у великій кількості і стали процвітати. Більше того, їхнє існування ще менш виправдано, якщо погодитися, що світова війна може служити якимось оправданням.

Я не хотів би, Святий Отець, псувати задоволення, яке Ви отримаєте від побачення з батьківщиною. Але все ж мені необхідно підкреслити наступне. Ви всіляко намагаєтеся продемонструвати духовне відродження Вашої доблесної вітчизни, прославляючи її чудового покровителя - Святого Станіслава. Тим не менш

і Ваша батьківщина не уникла періоду злочинності і морального падіння. Коли Ви ступите на польську землю Освенціму, яка викликає в пам'яті останню жидівську трагедію, то чи не буде доречним, в ім'я справедливості, згадати про незліченних інших жидів, убитих під час жахливих погромів, які протягом століть мали місце по всій Вашій країні. Тих жидів катували, їм перерізали горло, їх вішали Ваші співвітчизники. Будучи католиками, вони тим не менш не завжди були ангелами.

У моїх вухах досі звучать слова папського нунція, що розповідав мені в Брюсселі, як польські селяни розпинали жидів на воротах своїх комор. До цього він був нунцієм у Варшаві, а згодом став кардиналом Мікара.

"Ці жидівські свині!" - бувало вигукував преподобний батько з настроєм, який погано відповідав духу Священного писання. Повірте мені, ці слова були вимовлені саме так.

Чи завжди сама Церква, Святий Отець, була такою чутливою? Навіть у середині 18-го століття вона все ще продовжувала спалювати жидів з великою помпою, особливо в центрі Мадрида. І Церква спалювала їх живцем! Інквізиція теж призначалася не для овечок. Вбивства альбігойців відбувалися під егідою Святого Томаса Аквінського. Різанина у Варфоломіївську ніч доставила радість і насолоду Папі, вашому попереднику, який пізно вночі прославив цю "щасливу" подію службою "Те деум", справлену з великим ентузіазмом. Він навіть розпорядився зберегти цей жах на пам'ятній медалі! Або згадайте 30000 так званих відьом, публічно спалених у всьому християнському світі. Навіть в останньому столітті папство насильно створювало гетто в Римі.

По суті, всі ми коштуємо дуже мало, ким би ми не були: Папою або аятолою, парижанами або пруссаками, громадянами СРСР або ньюйоркцями. Нам немає чим особливо пишатися! У важкі часи всі ми були однаково люті і нещадні. Той факт, що всі ми мазані одним миром, не виправдовує нікого і ніщо, проте він зобов'язує нас не відлучати від церкви і не відпускати гріхи надто імпульсивно або "щедро".

Первісні інстинкти людини можна перемогти, лише протиставивши ненависті братство. Ненависть роззброїться самотужки, як це відбувається з усіма іншими, але тільки якщо її не будуть нескінченно підносити з усе більш гострими приправами, як у випадку з Освенцімом, з божевільних перебільшень, брехні і фальшивих "зізнань". Останні були вирвані допомогою залякувань і катувань як у радянських, так і в американських в'язницях або сфабриковані з кричущими протидіями протиріччями. Теж саме відбувалося і в похмуру епоху Нюрнбергу.

Можна було б сподіватися, що пірати концтабірного екстібіціонізму і шахраї, які перетворили міф про "шість мільйонів жидів" на найприбутковіший обман століття, нарешті покладуть йому кінець.

Однак велична релігійна церемонія відбуватиметься у Вашій присутності серед підроблених декорацій на сцені Освенціма. Завдяки її пишності буде зроблена спроба за допомогою гігантського тиску з боку телебачення та преси перетворити Вас в беззастережного приймача чеків ненависті. Ваше ім'я на вагу золота для всіх цих бандитів. Наче не достатньо було першого "Голокосту" - так всьому світу

готують "Голокост номер 2". На цей раз фільм не буде коштувати тисячі мільйонів доларів, оскільки Ви, Ваше Святосте, надасте безсовісним постановникам найрозкішніших, але абсолютно безкоштовних виконавців на головні ролі!

Якими б великими не були аудиторії першого "Голокосту" та його вплив на тупиць - це була всього лише грандіозна голлівудська фальшивка, що відрізнялася рідкісною вульгарністю. Метою фільму було спустошити кишені мільйонів неосвічених глядачів. Завданий їм збиток міг бути лише тимчасовим, оскільки неможливо було довго не помічати фарсовий характер його безглуздостей. Він не витримав би добросовісного історичного аналізу.

З іншого боку, Святий Отець, Ваш власний "Голокост" буде урочисто знятий в Освенцімі. У ньому буде діяти справжній Папа у всій пишності папського облачення, помазаний творити істину. Існує реальна небезпека, що в очах християнського світу, обманутого блюзнірськими махінаторами, цей "Голокост номер 2" з Папою перед священним вівтарем стане майже божественним підтвердженням усієї пропаганди, виношувану проповідниками ненависті і лихварями. Це особливо проявиться у момент Жертвопринесення.

Ваше нагадування про війну біля польських могил у Монте-Кассіно вже насторожило багатьох віруючих. Якщо вірити повідомленням преси, то у Вас збереглися в пам'яті лише деякі уривчасті і фанатичні уявлення про неї. Ваше демонстративна поява в Освенцімі, Святий Отець, безсумнівно, розтривожить ще більше віруючих, бо, очевидно, що Вас там будуть "водити за ніс", як каже відоме прислів'я. У цьому можна не сумніватися.

Цей релігійний обряд спільної служби може сприйматися Вами як звичайний заклик до довгоочікуваного примирення людей, яке має нарешті витіснити ненависть. Однак гангстери від преси і екрану вже твердо вирішили зіштовхнути Вас з митрою і у Вашій білосніжній сутані прямо у зяючий капкан Освенціма.

"Людина людині вовк", - кажуть сектанти.

"Людина людині брат", - говорить кожен нелицемірний християнин. Всі ми брати: ув'язнений, що мучиться за колючим дротом, і виснажений солдат, який його сторожує зі своєю зброєю. Всі ми, які дожили до 1945 року, повинні прощати і повинні любити: Ви, колишній переслідуваний, що став Папою, і я, колишній воїн, що став ізгоєм, і мільйони людей, які пережили страшну трагедію Другої світової війни, з усіма нашими ідеалами, поривами, слабкостями та помилками. Життя не має іншого сенсу. Бог не має іншого сенсу.

Що ще має сенс у самому кінці?

Незважаючи на духовну безсоромність, пов'язану з тим, що Папа стає на чийсь бік в невирішених історичних суперечках, і незважаючи на бризкаючих ненавистю фанатиків, які без зволікання скористаються драматичним характером Вашої поїздки, я - зі свого туманного далека - зверну свої молитви до Вас у той день, коли Ви будете служити спільну месо в Освенцімі.

Залишаюся, Святий Отець, Вашим відданим сином,

Леон Дегрель.

Додатки упорядника тексту листа.

1. Велика брехня ХХ століття

Як повідомляє американська газета "Спотлайт" (19 жовтня 1992 р.), після тридцяти років досліджень історики-ревізіоністи прийшли до наступних висновків:

- "Геноцид" або "спроба геноциду" жидів ніколи не мали місце. Іншими словами, Гітлер ніколи не віддавав наказ, що хтось повинен бути убитий через його расу чи релігію.

- Так звані "газові камери" або так званий "геноцид" - одна й та ж сама брехня.

- Ця брехня, яка створена в основному сіоністами, зробила можливим величезне політичне і фінансове шахрайство, вигідне для держави Ізраїль.

- Принциповою жертвою цього шахрайства став німецький народ (але не правителі Німеччини) і весь палестинський народ.

- Велика кількість офіційних засобів масової інформації призвела до успіху цієї брехні і до цензурування думок тих, хто заперечував цю брехню.

- Творці і розповсюджувачі "видатного обману ХХ століття" знають, що наближається день, коли їм доведеться відповідати за нечуване в історії людства шахрайство. Вони спотворюють мету і суть досліджень істориків-ревізіоністів. Вони приклеюють ярлики "відродження нацизму" або "фальсифікації історії" на дослідження тих, хто прагне лише єдиного - розкриття історичної правди.

2. Ідеологія голокосту

Ревізіоністи стверджують, що ідеологія голокосту за своєю суттю може бути зведена до наступних п'яти принципів:

1) Жиди завжди страждали, і завжди безневинно.

2) Їхні страждання досягли кульмінації в Третьюму Рейху в 1933-1945 рр., коли Гітлер вирішив знищити усіх жидів .

3) Хоча знищували їх переважно німці (і вина ця збережеться за ними на віки вічні), всі народи світу винні, тому що дозволили знищувати ні в чому неповинних жидів.

4) Німці та інші європейські народи, будучи прямо або побічно винними у винищенні жидів, є народами християнської цивілізації - тому Християнство винне у масовій загибелі жидів.

5) Жиди навіть не просто постраждали від нацизму - їх страждання ні з чим не можна порівняти і вони перевершили все, що можна уявити. У тому числі і Хресні страждання Христа. Отже, Християнство спростовано. Істинного Месії ще не було, і істинним Спасителем людства є єврейський народ, який стає колективним «месією».

3. Цитата з книги Хеннеке Карделя «Адольф Гітлер - засновник Ізраїлю»:

«В цей час військові судді СС, перш за все оберштурмфюрер д-р Морген і д-р Рейніке, влаштували велику чистку. Унтерфюрери СС, які вчинили наругу над жидівками, були знижені у чині та відправлені в концтабори, звідки вони вийшли після війни як такі що «переслідувалися за нацистського режиму». Стривожений доповіддю начальника поліції безпеки Любліна, д-р Морген дізнався, що охоронці СС грали у футбол з жидівськими табірними поліцейськими, влаштовували спільні свята і що серед 111 гостей на єврейському весіллі сиділи табірні охоронці у формі СС і пили коньяк «Мартель». «Почастішали гулянки, збільшилося споживання спиртного», - свідчили судді СС у Нюрнберзі перед здивованим трибуналом.

Один унтерштурмфюрер СС, тобто лейтенант, був засуджений судом СС до страти з таким обґрунтуванням:

«Він вчинив жорстокості, негідні німця і офіцера СС».

Слідчому д-ру Моргену вдалося звинуватити коменданта концтабору Бухенвальд, Карла Коха, який був повішений на табірному плацу на очах у в'язнів. Така ж справедлива кара спіткала коменданта табору в Майданеку Германа Флорштедта. За короткий час були винесені 200 вироків, які зараз же були виконані. Коли війна підходила до кінця, розглядалися ще 600 справ, в тому числі справи Ейхмана і коменданта концтабору Освенцім Рудольфа Хесса.

Хесс, який в 1924 році був засуджений до десяти років каторги за вбивство - разом з Мартіном Борманом, - помстився на свій манер ордену під знаком мертвої голови - СС, який, як він вважав, його зрадив. [Heinrich Hannover, «Politische Justiz 1918-1933». Fischer Bucherei Frankfurt am Main 1966, S. 159.]

Американцям, у яких він сидів до того, як був переданий Польщі і там страчений, він давав будь-які визнання, які від нього вимагали, зокрема, що в концтаборах використовувалися раби, хоча термін «рабська праця» ніколи не вживався німецькими офіційними установами».

4. Умови у таборах

(цитується за книгою Річарда Харвуда «Чи дійсно загинули шість мільйонів?»)

Декілька тисяч в'язнів таборів загинуло в останні місяці війни. Це наводить на питання про умови у таборах. Цей предмет був спотворений до фантастичних перебільшень у великому числі книг на цю тему. Доповідь Червоного Хреста показує, що протягом всієї війни у таборах були вельми пристойні умови. В'язні, які працювали, отримували їжу, що складала 2750 ккал, що перевищувало більш ніж дві рази пайок для німецьких мешканців в окупованій Німеччині після війни. Ув'язнені мали доступ до медичного обслуговування, хворі відправлялись до шпиталю. На відміну від радянських таборів, ув'язнені могли отримувати посилки від Червоного Хреста, в які входила їжа, одяг, медикаменти. Прокуратура проводила розслідування у кожному випадку арешту за кримінальну діяльність, тоді яку радянських таборах панувало свавілля карних злочинців. На відміну від картини, створеної пропагандою, у німецьких таборах панувало не свавілля охорони, а закон, хоч, звичайно, це був закон військового часу. І цей закон однаково застосовувався і до охорони, і до ув'язнених. У федеральному архіві в Кобленці знаходиться директива Гімmlера, яка вимагала жорстокого покарання членів охорони і адміністрації таборів за свавілля по відношенню до ув'язнених (Манвелл, Франкль, стор.312). Звичайно, випадки свавілля мали місце, але вони негайно розслідувались Кримінальною Поліцією Рейху. Комендант Бухенвальду Кох був відданий до суду у 1943 році за викрадання державної власності і випадки сваволі у таборі. Головний військовий суддя СС Конрад Морген особисто очолив цей процес. Це був відкритий суд, на який дозволялося приходити бажаючим. Варто відзначити, що Освальд Поль, головний адміністратор системи концтаборів, з яким так жорстоко повелись у Нюрнберзі, був за смертну кару Коху. Суд СС виніс смертний вирок Коху, йому було запропоновано вибір служити на Східному фронті, але принц Вальдек, командир СС у тому окрузі, привів вирок у виконання до того, як вибір Коха міг набути офіційного ходу. Цей випадок наочно демонструє всю серйозність, з якою СС відносились до порядку у таборах.

Було проведено 800 розслідувань скарг на охорону, з яких декілька справ було передано до суду. У своїх свідченнях у Нюрнберзі Морген вказав, що він мав розмови з сотнями в'язнів на тему умов їх утримання. За час своїх інспекцій він не знайшов знепритомлених в'язнів, окрім тих, хто лежав у шпиталях з тифом. Він також вказав, що продуктивність праці у таборах була принаймні нижча, ніж серед вільнонайманих. Табір Дахау біля Мюнхена був типовим — хоч там люди і примушувались до праці, умови їх утримання були людськими, що до речі відзначив комуніст Ернст Руфф у своїх письмових свідченнях у Нюрнберзі від 18 квітня 1947 р.

Командир польського підпілля Ян П'єчов'як, який був у Дахау з 22 травня 1940 р. до 29 квітня 1945 р., відзначив у своїх свідченнях, що з ув'язненими добре поводитися і що адміністрація СС була дисциплінованою. Берта Широчин, яка працювала у ідальні Дахау протягом війни, свідчила, що працюючі отримували другий сніданок о 10 годині до початку 1945 р., не зважаючи на труднощі у Німеччині.

Сотні письмових свідчень у Нюрнберзі вказують на добрі умови у таборах, але розглядалися, як правило, тільки ті, які дотримувались лінії офіційної пропаганди. Із свідчень жидів можна бачити, що вони сильно перебільшували важкість умов, пов'язаних з їхньою депортацією, їм, природно, не подобалось, що їх інтернували, але факт залишається фактом, що люди інших національностей, навіть ті, хто був інтернований з політичних мотивів, давали більш збалансовану картину того, що з ними було. В багатьох випадках колишнім інтернованим, як, наприклад, Шарлотті Борман, чий свідчення йшли врозрід з офіційною пропагандою, не дозволили виступити на суді.

Неминучий хаос

Під кінець війни ситуація у таборах значно змінилась. Доповідь Червоного Хреста від 1948 р. вказує, що бомбардування союзників паралізувало транспортну систему Німеччини, неможливо було підвозити продукти харчування до табору і там почався голод, який, до речі, торкнувся і німецького цивільного населення. Ця жахлива ситуація була обтяжена тим, що у таборах було більше людей, ніж кількість, на яку вони були розраховані. Голод і антисанітарні умови привели до епідемії тифу. Це переповнення таборів відбулося внаслідок того, що ув'язнені зі східних таборів були евакуйовані на захід. Колони знесилених людей прибули у табори, в яких ситуація до того часу вельми сильно погіршилась. Табір Бельзен біля Бремена був особливо в поганому стані під кінець війни, і Фелікс Керстен, лікар Гімmlера, вказує, що репутацію "табору смерті" Бельзен отримав через жорстоку епідемію тифу, яка там розігралась у березні 1945 р. ("Мемуари", *Memoirs*, 1940-45 pp., London, 1956). Ці жахливі умови були причиною декількох тисяч смертей. Це трапилося наприкінці війни, але пропаганда шести мільйонів безсоромно стала використовувати фотографії кістякоподібних трупів як "докази" того, що у таборі проводились масові знищення людей з самого його відкриття, і що всі ці трупи були жертвами нацистів. На диво чесна оцінка ситуації в Бельзені в 1945 р. була подана у книзі "Історія Другої Світової війни", під ред. Пурнелла (Purnell, *History of the Second World War*, том 7), в описі, що зробив доктор Рассел Бартон, головний психіатр у шпиталі в Севералле, в районі Ессекс, який провів місяць у таборі як студент медичного факультету. Описуючи наслідки великого числа смертей у таборах наприкінці війни, він приводить слова бригадного генерала Глина Хьюза з англійського медичного корпусу, який був призначений командиром Бельзена у 1945 р. Хьюз не думав, що у таборі були якісь жорстокості, хоч там безумовно, була дисципліна військового часу і примусова праця. "Більшість", пише Бартон, "вважали, що стан в'язнів після звільнення табору є наслідком цілеспрямованої політики гітлерівської Німеччини. Ув'язнені говорили про незадовільні умови, а іноземні журналісти окреслили картину відповідно з вимогами "дому пропаганди"."

Доктор Бартон пише, що голод та епідемії були неминучі в тих умовах, але вони мали місце лише наприкінці війни, в 1945 р. "Із розмов із ув'язненими у мене створилось враження, що умови у таборі були задовільними до кінця 1944 р. Бараки були побудовані між деревами, там були туалети, душі і печі для обігрівання". Він також пояснює причини браку їжі. "Німецькі військові медики говорили, що на протязі останніх місяців було все важче доставляти продукти харчування до табору. Все, що рухалось по дорогах, розстрілювалося з повітря". Доктор Бартон пише, що

він був вражений, побачивши записи за останні два-три роки, які перераховували надходження продуктів харчування в їдальню. "Тоді я зрозумів, що, на відміну від загальноприйнятої думки, у німців не було ніяких планів винищення людей. Чому ж тоді так багато людей були жахливо виснажені? Основною причиною таких жахливих умов у Бельзені була недостатня кількість їжі, медикаментів, сильна тіснота через те, що туди привозили людей з інших таборів. Тиф дуже послаблював організм, і хворі втрачали вагу". Додатком до смертей, які були неминучі в таких умовах, Глін Хьюз пише, що біля тисячі людей померли одразу після звільнення від переїдання, бо їхній ослаблений організм не міг приймати багато їжі. Як людина, що бачила концтабір своїми очима, доктор Бартон розумів фальшиву суть всієї цієї табірної міфології і він пише — "Намагаючись пояснити причини умов в Бельзені під кінець війни, потрібно бути наготові відносно великого пропагандистського потенціалу, який представляла вся ця маса кістякоподібних трупів". Намагатися дати оцінку подіям, які привели до цього у наївних категоріях "доброго" і "поганого", значить заперечувати інші причини.

5. Що саме насправді відбувалося?

(цитуються за книгою Юргена Графа «Міф про голокост»)

Перше ніж ми звернемося до доказовості "голокосту", під яким розуміється цілеспрямоване масове знищення жидів за допомогою газу, - необхідно загалом описати те, що безперечно відбувалося з жидами у третьому Рейху.

Політика НС Робочої партії Німеччини щодо жидів була з самого початку спрямована на те, щоб постійно зменшувати вплив жидів у Німеччині, а більшу їхню частину примушувати до виїзду із країни. Першій меті слугувала ціла низка постанов і законів, що приймалися починаючи з 1933 р., і які, за допомогою високих квот, обмежували кількість жидів у середовищі адвокатів, лікарів тощо, а також звужували господарські й політичні права жидів. Принаймні, до 1938 р. процес цей відбувався без застосування насильства; до "ночі битого скла" жоден жид не був відправлений у табір за те, що він жид. Він міг потрапити туди лише у випадку, якщо виявлявся військово-політичним супротивником режиму НС, або вчинив карний злочин. *(НС – націонал-соціалістичний - прим. упорядника)*

Щоб запустити механізм жидівської еміграції, НС тісно співпрацювали із сіоністськими організаціями, зацікавленими у виїзді якомога більшого числа жидів до Палестини. Ця спільна націонал-соціалістично-сіоністська робота документована у всіх своїх частинах і опублікована багатьма авторами. Вона, наскільки нам відомо, ніким не заперечується.

Англіїці перешкождали переселенню жидів у Палестину, і тому все просувалося дуже повільно; багато хто з німецьких жидів обирали інші країни для переселення, найчастіше – США. Хоча й там на шляху жидівської еміграції постійно зводилися перешкоди.

До 1941 р. переважна більшість німецьких та австрійських жидів опинилися у вигнанні. Цього ж року почалася депортація жидів до робочих таборів і гетто. Підставами для цього стали: по-перше, брак німецької робочої сили - через те що

більшість чоловіків були відправлені на фронт; по-друге, жиди, безперечно, почали являти собою загрозу для нацистської держави.

Жид Арно Люстігер, борець тодішнього Опору, що пережив багато таборів, із гордістю повідомляє, що у Франції 15% операцій, проведених Опором, припадає на частку жидів. Жиди тоді становили менш 1% від населення Франції. Комуністична сіоністська організація "Червона капела", яка завдала величезних збитків німецькій армії, в основному складалася із жидів.

Варто зазначити, що в інших країнах підозрілі національні меншості інтернувалися на підставі незрівнянно менших підстав. Зокрема, у США налічувалося чимало японців, яких, хоча вони і мали американський паспорт, було заграбовано у таборах. При цьому, як визнав пізніше Рональд Рейган, не було зареєстровано жодного випадку шпигунства або диверсій з боку американських японців.

У країнах, захоплених Німеччиною, жиди страждали від депортації далеко не рівною мірою. Особливо жорстко обійшлися з ними в Голландії, звідки їх було вивезено біля двох третин. Із Франції ж, навпаки - як свідчить Серж Кларсфельд, був депортований 75.721 жид, що відповідало приблизно 20% жидівського населення Франції; але й з того числа багато хто був депортований не через віру і расову приналежність, а з-за участі в Опорі або через порушення різних приписів та законів. У таких випадках почасти депортували й нежидів. Незначну частину жидів депортували у Бельгії.

У таборах була жахаюче висока смертність - головним чином через хвороби. Особливо людей уражав сипняк, що поширювався вошами. Для боротьби з ним почали застосовувати інсектицид циклон-Б. В Освенцімі, найбільшому концентраційному таборі (КТ), сипняк особливо лютував наприкінці літа й восени 1942 р. Епідемія досягла піку між 7 і 11 вересня, коли щодня в середньому вмирало 375 ув'язнених. До січня смертність знизилася до 107 осіб на день, а до березня знову піднялася до 298.

У західних таборах стан особливо погіршився в останні місяці війни, коли померли десятки тисяч людей. Бомбовим терором союзників була повністю зруйнована інфраструктура, знищені сховища продовольства та медикаментів. У таборах нестаток став критичним у всьому: в їжі, у ліках, у бараках. Чак Егер - льотчик, який першим подолав звуковий бар'єр, - пише у своїх спогадах, що його ескадрилья одержала наказ уражати все, що рухається. "Німеччину, - пише він, - було не так просто поділити на невинних цивільних осіб і військових. Наприклад, селянин зі свого картопляного поля годував німецьку армію".

Таким чином, союзники цілеспрямовано за допомогою страшною повітряною війни спричинили тотальний голод, а потім лицемірно взяли на себе роль суддів над переможеними, заходилися їх судити за те, що в КТ погано годували!

Особливо жахливе становище застали британські війська у квітні 1945 р. у Берген-Бельзені, де перед їхніми очима постали тисячі непохованих трупів і "живі

кістяки". Пропаганда дотепер використовує зроблені там фотографії в якості доказу існування "голокосту". Однак факти говорять про інше.

Комендант табору Йозеф Крамер щосили протестував проти надсилання до безнадійно переповненого табору нових ув'язнених, але безуспішно. Замість того, щоб інтернованих у східних таборах просто залишати советам, НС евакуювали їх на Захід і розподіляли по існуючих там таборах, щоб жоден солдат і жодна робоча сила не потрапила до рук Червоної Армії.

Транспорти дорогою постійно бомбувалися, евакуація нерідко тривала тижнями - і багато ув'язнених знайшли свою смерть тієї лютої зими. У таборах же, куди надходили ті, хто спромігся перенести дорогу, становище з кожним днем ставало все драматичнішим.

Протести Крамера залишалися не почутими. У Бельзені тим часом лютували тиф і дизентерія, а їжі ставало все менше. Що лишалося робити Крамеру? Відпустити ув'язнених? Але хто б став їх годувати на волі? Адже епідемії перекинулися б на цивільне населення. Чи повинен він був разом із політичними відпустити також і рецидивістів, щоб вони напалися на населення? У нього самого існувала можливість утекти в Південну Америку, поцупивши із собою табірну касу. Але він цього не зробив, довірившись британській шляхетності - і дорого за це заплатив. Пресою він був затаврований як "бестія Бельзену" і судовим фарсом був засуджений до смертної кари.

Також і в інших таборах переважна більшість жертв припадає на кінець війни. Зокрема, у Дахау із січня по квітень 1945 р. померло 15 389 чоловік, а в за весь попередній час війни - 12 060.

Трагічне становище в таборах стало неминучим наслідком катастрофи Німеччини - і воно не мало нічого спільного із планомірним геноцидом, чого не скажеш про бомбову війну союзників проти мирного населення Німеччини (і Японії). В одному Дрездені було вбито 250 тис. чол., тобто за одну ніч там страчено у 8 разів більше людей, ніж у Дахау за всю війну, і при цьому - найжахливішим чином.

Жиди, без сумніву, вмирали і за межами КТ. В гетто у Лодзі з осені 1939 р. до осені 1944 р. померло, відповідно до жидівських джерел, 43411 чоловік. У варшавському гетто до початку повстання (навесні 1943 р.) було зареєстровано 26 950 смертей. Частина людей, певна річ, померли природною смертю, але більшість - унаслідок воєнних дій і евакуації.

Підсумок: жиди важко постраждали під час Другої світової війни, вони понесли чималі людські втрати. Однак не буває воєн, де не страждають, не гинуть люди. У Дрездені 250 тис. чоловік протягом однієї ночі загинули в страшних муках - згоріли, були поховані під руїнами; у Ленінграді сотні тисяч росіян померли від голоду; 180 тис. чоловік загинуло під час придушення Варшавського повстання. Важко страждали не лише ув'язнені КТ, але й росіяни, і німецькі солдати на фронтах. Тож, чи насправді страждання жидів неабияк перевершують у

відсотковому відношенні втрати інших народів? Відповіддю на ці питання ми тепер і займемося.

6. Цитата з книги Роже Гароді «Основоположні міфи ізраїльської політики»:

«... Ми повинні знову-таки підкреслити, що ці історичні оцінки все ще попередні. Як у всякій критичній історії і у всякій науці, вони можуть бути переглянуті і, безумовно, будуть переглянуті відповідно до нових знахідок: тонни німецьких архівів були конфісковані і відвезені до США, вони ще не повністю вивчені. Почали відкриватися і архіви в Росії, доступ до яких дослідникам був довгий час закритий.

Таким чином, потрібно зробити ще більше, щоб не плутали міф з історією і до завершення досліджень не робили висновків, що дотепер намагався нав'язувати свого роду інтелектуальний тероризм: "канонізація" текстів Нюрнберзького процесу виявилася вельми крихкою.

Історія, як і інші науки, не може виходити з недоторканих апріорних даних. У Нюрнберзі були проголошені цифри, найважливіші з яких виявилися помилковими.

4 мільйони загиблих в Освенцімі були замінені на "трохи більше мільйона", і навіть влада була змушена погодитися із цим переглядом і замінити меморіальні дошки.

Догма про "шість мільйонів" уже ставиться під сумнів навіть самими завзятими захисниками теорії геноциду, такими як Рейтлінгер, що у своїй книзі "Остаточне вирішення" прийшов до цифри 41/2 мільйона, і більше не використовується в науковій літературі, хоча залишається темою пропаганди та нав'язується як і раніше громадській думці та школярам.

Показуючи даремність цих апріорних арифметичних обчислень, ми не прагнемо до їхньої перевірки і перерахування, а тільки хочемо показати, що навмисне прагнення подовжити існування брехні змушує систематично та довільно фальсифікувати історію. Доводиться, щоб дійсний мартиролог жидів не став "банальним", не лише відсувати на другий план всіх інших, включаючи 17 мільйонів загиблих радянських громадян і 9 мільйонів німців, але й надавати реальним стражданям сакральний характер (під назвою Голокост), відмовляючи в цьому всім іншим. Доводиться для досягнення цієї мети порушувати всі елементарні правила юриспруденції і встановлення істини. Доводиться, наприклад, стверджувати, начебто "остаточне вирішення" означає винищення, геноцид, хоча жоден текст не допускає подібної інтерпретації, тому що увесь час йшлося про вигнання всіх жидів з Європи. Але й це саме по собі було дивовижно.

Для цього доводиться фальсифікувати всі документи, наприклад, переводити "пересилання" як "винищення". Подібний метод інтерпретації дозволяє говорити казна-що про будь-який текст. Так жахливе масове знищення стало "геноцидом".

Наведемо лише один приклад такої тенденційної маніпуляції з текстами. У своїй книзі "Крематорії Освенціма" (1993) Жан-Клод Прессак з таким старанням нагромаджує додаткові жахи, хоча цифри смертності і без того жахливі, тож щораз, коли він зустрічає німецьке слово, що позначає "морг", він перекладає його як "газова камера" (наприклад, на с. 65). Тут же він вводить зауваження про "кодовану мову", говорячи, що кат (на ім'я Мессінг) "не зважувався писати, що "морг" це газова камера" (с. 74).

Але гіпотеза про "кодовану мову", постійно використовувана для того, щоб змусити тексти говорити те, чого від них хочуть, щоб вони говорили, абсолютно безпідставна, насамперед тому, що Гітлер і його спільники, як ми вже показали, ніколи не намагалися сховати інші свої злочини, а цинічно повідомляли про них зрозумілою мовою; по-друге, тому, що англійці просунулися дуже далеко в техніці дешифрування кодів і мали у своєму розпорядженні дешифровані послання, число яких повинне бути величезним, якщо потрібно було налагодити настільки гігантське технічне виробництво, як промислове знищення мільйонів людей.

Систематична відмова враховувати вислів, який настільки часто зустрічається в гітлерівських текстах, "територіальне остаточне вирішення" - також свідчить про відмову від усякого аналізу, що не підтверджує апріорні висновки: "шість мільйонів" і "геноцид".

Настільки ж довільно - хоча доведено, що незважаючи на численні заяви "очевидців" про існування "газових камер", останні ніколи не існували на німецькій території - продовжують вважати незаперечними точно такі ж свідчення про їхнє існування в таборах на Сході.

Нарешті, відмова від наукового та публічного обговорення даних технічних експертиз, відповіддю на які залишаються лише репресії і замовчування, не може не викликати сумніву.

Немає більш ефективної зброї проти гітлеризму, ніж установлення історичної істини».